

Nejvyšší soud odkázal odpor Eduarda V-a a Julie a Josefa H-ových na pořad práva.

Důvody:

Rozsudek podle § 232 ex. ř. jest účinný pro veškeré zúčastněné věřitele a oprávněné a proti nim, jakož i pro dlužníka i proti němu, což znamená, že rozsudek takový má účinnost proti všem oněm osobám tak, jako by byl vynesен v jejich vlastních sporech. Tím však není nic změněno na tom, že se pravoplatnost rozsudku vztahuje jen na rozsudečný výrok (§ 411 c. ř. s.). Rozsudky okresního soudu č. j. C 50/32-9 a C 51/32-10 bylo jen uznáno právem, že při rozvrhu nelze přihlížeti k nároku Eduarda V-a na zaplacení pohledávky 27.800 Kč s příslušenstvím a k nárokům Josefa a Julie H-ových na zaplacení jejich pohledávky s příslušenstvím, pokud účtují své pohledávky v poznamenaném pořadí pol. C 24 a pol. C 25, neboť, jak z rozsudkových důvodů patrně, se tak stalo proto, že vystavení dluhopisů se zřízením zástavy pro dlužné pohledávky v pořadí C 24 a C 25 jest podle odpůrčího řádu odporovatelné, nikoliv však proto, že by šlo o zápůjčky na oko uzavřené, jichž valuta nebyla dlužníci zaplacená. Z toho plyne, že nebylo rozsudky těmi pravoplatně ve výroku rozhodnuto, zda Bance L. přísluší pohledávka účtovaná v pořadí C 30 při rozvrhovém roku 10. října 1933 v částce 71.000 Kč s příslušenstvím, ano o tom bylo jednáno jen v rozsudkových důvodech. Dále z toho plyne, že Eduard V. a Josef a Julie S-ovi byli oprávněni své pohledávky účtovat při rozvrhovém roku 10. října 1933 v pořadí běžném C 33 a C 35, tedy za pohledávkou Banky L. A tu vznesli odpor z důvodu, že Banka L. neměla a nemá vůbec pohledávku za dlužníci. Přes to, že má banka zajištěnu knihovní pohledávku na základě exekučního titulu (směnečného platebního příkazu), mohou zadnější věřitelé vznést odpor, jakž zřejmě plyne z § 213 ex. ř. (zejména z poslední věty odstavce 1. úsudkem z opaku). Eduard V. a Josef a Julie H-ovi nebyli vyloučeni z odporu ani proto, že při prvním rozvrhovém roku dne 20. listopadu 1931 proti účtované pohledávce Bankou L. odpor nevznesli, neboť podle § 233 druhý odstavec ex. ř. jde o nové rozvrhové řízení, které se obmezuje jen na část podstaty odporem dotčené a § 234 ex. ř. nevyslovuje zásadu, že nový odpor týkající se této části jest vyloučen. Pravoplatnou se tudíž stává jen ona část odporem při prvním rozvrhu nedotčená a jen potud jest vznesení nového odporu vyloučeno a odkazuje se k zevrubnějšímu odůvodnění tohoto názoru na rozhodnutí č. 4841 sb. Gl. U., jež v podstatě souhlasí i s rozhodnutím č. 7723 sb. n. s. Poněvadž dovolací rekurenti vznesli při dodatečném rozvrhovém roku odpor proti pohledávce, jež nebyla při prvním roku příkázána, a opírají odpor o sporné okolnosti, bylo rozhodnuto podle § 231 ex. ř. jak se stalo.

Čís. 13241.

Podle ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř. jsou z exekuce vyloučeny všechny předměty, jichž jest nezbytně zapotřebí k výhodnému provozování řemesla, by tím byla zajištěna **d o s a v a d n í č i n n o s t** řemeslníka

tak, aby byla schopna soutěže, nikoliv jen, by jeho obživa byla zajištěna. Není zapotřebí, aby dlužník používal předmětů těch osobně, a je nerozhodné, zda jich používá on sám, či síly pomocné. Předpokladem dalším však jest, aby řemeslo v době, kdy zabavení předmětů bylo provedeno, skutečně vykonával, při čemž nepřichází v úvahu, že z nahodilých příčin přechodně řemeslo vykonávat nemohl.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, R I 10/34.)

V exekuci proti majiteli autosprávkárny byly zabaveny různé stroje, jichž vyloučení z exekuce navrhl dlužník proto, že je nutně potřebuje k výkonu strojního zámečnictví. Soud první stolice dlužníkův návrh zamítl, rekursní soud mu vyhověl a exekuci ohledně zabavených strojů zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle ustanovení § 251 č. 6 ex. ř. jsou z exekuce vyloučeny všechny předměty, jichž jest nezbytně zapotřebí k výhodnému provozování řemesla, by tím byla zajištěna dosavadní činnost řemeslníka tak, by byla schopna soutěže, nikoliv jen, aby byla jeho obživa zajištěna. Není zapotřebí aby dlužník používal předmětů těch osobně, a je nerozhodné, zda jich používá jen on sám či síly pomocné. Předpokladem dalším však jest, by řemeslo v době, kdy zabavení předmětů bylo provedeno, skutečně vykonával (č. 8257 sb. n. s.), při čemž nepřichází v úvahu, že z nahodilých příčin přechodně řemeslo vykonávat nemohl. Předpoklady ty jsou splněny, neboť dlužník provozuje zámečnické řemeslo v najaté dílně u Josefa M-a v M., arcit' v malém rozsahu a omezeně, ale proto, že zabavené předměty má uloženy u Josefa B-a v B., kam je odvezl proto, že se spolčil s ním a s Ferdinandem K-em ke společné výrobě, k níž však pro neshody nedošlo, jak B. říká, z toho důvodu, že, nemaje k dlužníku důvěry, odepřel mu poskytovat peníze na modely. Předměty ty dosud nemohl dlužník přestěhovat do M. podle zprávy městského úřadu v M. a musí si je vydlužovat od M-a. Z výpovědi Václava S-a patrně, že živnost vykonával vždy se společníkem, poněvadž nikdy neměl provozovací kapitál. Z toho všeho jest zřejmo, že dlužník řemeslo vykonává a že je vykonával i v době zabavení. Že k provozu tohoto řemesla vykonávaného v najaté dílně u M-a potřebuje zabavené předměty potvrdil Václav S. a plyne to i ze zprávy městského úřadu v M., že si dlužník musí stroje vydlužovat od M-a, a z toho, že stroje z B. do M. dosud nepřestěhoval, neplyne ještě, že je k zajištění dosavadní řemeslnické činnosti nepotřebuje, a není proto zapotřebí důkazu spisem Ck I 222/33. Jde proto jen o přechodné nepoužívání vlastních strojů a náčiní, k němuž došlo proto, že sešlo s provozování řemesla v B.